

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201724
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8818201724.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košču a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Viery Zolákovej v právnej veci žalobkyne: G. Č., O.: XX.XX.XXXX, V. O. B. XXX, XXX XX O. B., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csr/1/2018-46 zo dňa 02.08.2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol v I. výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného R. F. R. F., K..K.. P..D.., so sídlom M.Ž. XX, XXX XX V., pod sp. zn. XXX/XX/XX a II. výkonom rozsudku žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

2. V rámci odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15.06.2018 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného F. R. F., zriadených R. F. R. F., K..K..P..D.. a náhrady trov konania. S rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí a považuje ho za nezákonný z dôvodov, ktoré v tejto žalobe špecifikovala. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 25.09.2015 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXX - XXXXX, na základe ktorej je bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 8.424,00 Eur. Žalobkyňa sa zaviazala uhradiť poskytnutý úver v 18 mesačných splátkach vo výške 468,00 Eur. Žalobkyňa súčasne so Zmluvou o úvere so žalovaným uzavrela aj Rozhodcovskú zmluvu. V žalobe súčasne uviedla, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXX - XXXXX uzatvorila ako spotrebiteľ, a nie ako podnikateľský subjekt. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal žalobu zamietnuť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že medzi účastníkmi súdneho konania nebola uzavretá žiadna zmluva, na základe ktorej by žalobca mal mať postavenie spotrebiteľa. Žalobca v podanej žalobe neuvádza ani všetky a ani úplne pravdivé skutočnosti, ktorými by riadne opísali skutkový stav.

3. Súd prvej inštancie súčasne uviedol, že žalovaným bola vznesená námietka miestnej nepríslušnosti, avšak súd mal za to, že v danom prípade námietka nie je opodstatnená, nakoľko tu platí ust. § 19 písm. d) Civilného sporového poriadku. Ide o spotrebiteľskú vec a žalobkyňa má trvalé bydlisko v obvode OS Vranov nad Topľou.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázaný skutkový stav, že žalovaný a žalobkyňa uzavreli dňa 25.09.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere. Na základe tejto zmluvy žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 8.424 Eur s lehotou splatnosti 18 mesiacov v sume 468,- Eur. Zmluvná odmena predstavovala 4.424,- Eur. Žalovaný a žalobkyňa uzavreli dňa 25.09.2015 Rozhodcovskú

zmluvu. Rozhodcovským rozsudkom F. R. F., zriadeného R.N. F. R. F., K..K.. P..D. zo dňa 24.11.2016 bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11.506,40 Eur ako aj 9% ročný úrok zo sumy 11.606,40 Eur od 30.05.2016 do zaplataenia z omeškania, trovy právneho zastúpenia 669,90 Eur a náhradu za zaplatený rozhodcovský poplatok 149,37 Eur a to do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil v podľa ustanovení § 39, § 41, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“); § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 ods. 1, 5, § 45 ods. 1, § 46 ods. 1, § 47 ods. 1, 2, 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“).

6. Vzhľadom na právne posúdenie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah na základe uzavretej zmluvy o úvere, ktorá je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou. Vychádzajúc z povahy účastníkov zmluvného vzťahu mal za nesporné, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel zmluvu o úvere so žalobkyňou, ktorá je fyzickou osobou - podnikateľom, avšak účel nebol zo strany žalovaného dostatočne preukázaný. Podotkol, že predmetná zmluva je zároveň spotrebiteľským úverom, preto je potrebné na ňu aplikovať príslušné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Ak by na daný právny vzťah by bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

7. Podľa súdu prvej inštancie ma sporná rozhodcovská zmluva v uvedenom prípade charakter vopred pripraveného formulára, ktorého ustanovenia spotrebiteľ nemôže nijakým spôsobom pri jej uzatváraní ovplyvniť. V rozhodcovskej zmluve je veriteľom vopred určený rozhodcovský súd príslušný na prejednávanie sporov medzi veriteľom a dlžníkom, právo výberu pre spotrebiteľa je tak len iluzórne, patrí len žalobcovi, ktorým je najčastejšie sám veriteľ. Kreovanie rozhodcovského súdu je minimálne v rozpore s dobrými mravmi a je to aj ďalšia neprijateľná podmienka spôsobujúca hrubý nepomer a nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi na škodu spotrebiteľa. Spotrebiteľ si rozhodcovskú zmluvu osobitne nevyjednal, napriek tomu že má formu samostatnej listiny. Rozhodcovská zmluva bola podpisovaná súčasne so zmluvou o úvere a bola uzatvorená na začiatku zmluvného vzťahu, nie v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, po vzniku sporu. Treba poukázať na to, že o zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom SR, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a spotrebiteľ nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť, či zmeniť (napr. výber rozhodcovského súdu). Zmluvná možnosť dlžníka najneskôr do 14 dní od uzatvorenia úverovej zmluvy, od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, nerobí rozhodcovskú zmluvu individuálne dojednanou, pretože nemožno odstúpiť od absolútne neplatného zmluvného dojednania. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania videl súd v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy je v tomto prípade veriteľ, čiže žalovaný, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve. Podotkol, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a žalobca nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Rozhodcovská zmluva nebola, napriek jej formulácii, skutočnou alternatívnou, keďže veriteľ podaním žaloby v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Po tomto výbere už žalobca nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím

došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým a nestranným súdom. Rozhodcovská zmluva v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vóli dodávateľa. Na základe takejto doložky došlo k prejednaniu veci na rozhodcovskom súde, pričom však z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodca sa dôkladne nezaoberal neprijateľnými podmienkami, spôsobom dojednania zmluvnej pokuty, či skutočne sú splnené všetky náležitosti obligatórne vyžadované pre spotrebiteľský úver ani tým, v akej výške vlastne bol dohodnutý úrok z úveru. Podľa názoru súdu, dojednanie rozhodcovskej zmluvy a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojom dôsledku k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia §52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernica 93/13/EHS. Teda na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej zmluvy v predmetnej je neprijateľnou podmienkou ktorá je absolútne neplatná od počiatku a preto ňou spotrebiteľ nie je viazaný. Táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami §52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanoveniami Smernice 93/13/EHS. Zo strany žalovaného sa to javí ako snaha vyhnúť sa súdnej kontrole podľa spotrebiteľského práva. Z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, keďže sa jedná o neprijateľnú podmienku, súd zrušil rozhodcovský rozsudok v zmysle § 45 ods. 1 písm. e) a i) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 251, § 255 ods. 1 C.s.p. a keďže súd žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, avšak zo spisu vyplýva, že žalobkyni nevznikli žiadne trovy konania, rozhodol súd prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania žalobkyni.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku pri posúdení základnej otázky, ktorou bolo, či žalobkyňa má v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa, a ak ho má, potom na základe akých skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Napriek namietanej miestnej nepríslušnosti súdu na konanie sa súd prvej inštancie s touto námietkou vôbec nezaoberal. Žalovaný v podanom vyjadrení k žalobe taktiež namietal nedodržanie lehoty pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z., s čím sa konajúci súd opätovne nezaoberal. Zároveň uviedol, že namietal neprípustnosť tvrdení žalobcu voči rozhodcovskej zmluve aj z dôvodu podľa § 40 ods. 4 Zákona o rozhodcovskom konaní, s čím sa konajúci súd vôbec nezaoberal. Na základe vyššie uvedeného žalovaný tvrdí, že napádaný rozsudok porušuje právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Je síce faktom vyplývajúcim zo súdnej praxe, že povinnosťou súdu nie je odpovedať na každý argument strany. Ak ale ide o argument, ktorý je pre vec zásadný, súd je povinný sa ním zaoberať a vyporiadať sa s ním. Civilný sporový poriadok výslovne ukladá súdu povinnosť vyporiadať sa s námietkou miestnej nepríslušnosti, a to buď v rozhodnutí, ktorým postupuje vec inému súdu alebo v rozhodnutí vo veci samej, ak námietke miestnej nepríslušnosti nevyhovie (§ 42 Civilného sporového poriadku). Napádaný rozsudok neobsahuje nič o tom, či sa súd s uvedenou skutočnosťou zaoberal, alebo nie. Nevysporiadanie sa s námietkou miestnej nepríslušnosti je porušením práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a záruky, ktoré sú v ňom zahrnuté. Jednou z nich je aj to, aby vo veci konal zákonný sudca. V tejto veci však súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia sa s uvedenou námietkou nezaoberal. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie nezaoberal ani námietkou nedodržania lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uvedená lehota je prekluzívnou lehotou, čiže jej uplynutím zaniká právo podať žalobu. Na zánik práva uplynutím času súd je povinný prihliadať ex offa, pričom v tomto prípade súd prvej inštancie sa týmto nezaoberal ani na základe námietky žalovaného. Súd prvej inštancie v odôvodnení bez ďalšieho uvádza, že žalobca je spotrebiteľ. Napriek tomu, že žalovaný predložil dostatok dôkazov svedčiacich o povahe zmluvného vzťahu, súd prvej inštancie sa nezaoberal ani jedným z nich. Súd v rozsudku neuvádza nič, čo zistil na základe vykonaného dokazovania. Odvolateľ tvrdí, že ide o prípad tzv. opomenutia dôkazov, čo súdna prax hodnotí ako dôvod zakladajúci nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Postup a napádané rozhodnutie súdu porušujú právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. V prejednávannej veci sa súd vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 18.07.2018 vôbec nezaoberal. Neuvádza ani dôvod, pre ktorý tak postupoval. Postup súdu porušuje právo žalovaného na to, aby jeho argumentom a ním predloženým dôkazom bola venovaná rovnaká pozornosť, ako tvrdeniam protistrany. Postup a rozhodnutie súd porušuje právo žalovaného na rovnosť strán, nestrannosť súdu, a na spravodlivý súdny proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa žalovaného nepreskúmateľné. Vzhľadom na uvedené tak žalovaný poukázal na odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) C.s.p.. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil

súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne si žalovaný uplatnil nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

10. Na základe doručenej výzvy súdu prvej inštancie sa žalobkyňa k žalovaným podanému odvolaniu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 C.s.p.). Po prieskume rozhodnutia v napadnutom rozsahu podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 C.s.p.) dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nove rozhodnutie.

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je totiž v podstatných okolnostiach, teda najmä v otázke posúdenia spotrebiteľského vzťahu medzi stranami sporu, nepreskúmateľné, pričom nepreskúmateľnosť rozhodnutia dosahuje intenzitu nesprávneho procesného postupu znemožňujúceho strane (v danom prípade žalovanému), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

13. Napriek tomu, že žalovaný namietal otázku, či žalobkyňa ma v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa, súd prvej inštancie bez vykonania dokazovania a bližšieho posúdenie uvedenej námietky, v zásade akceptoval tvrdenie žalobkyne o jej postavení ako spotrebiteľky.

14. Odvolací súd po preskúmaní spisu a napadnutého rozsudku zistil, že žalobkyňa v zmluve o úvere, aj v žiadosti o poskytnutie úveru, bola označená aj IČO-m: XX XXX XXX s podpisom výslovného prehlásenia, že žiada úver na podnikateľské účely, s čím sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal. Súd prvej inštancie tak nevenoval náležitú pozornosť tomu, prečo žalobkyňu považoval za spotrebiteľa bez toho, aby svoj záver náležite vysvetlil. K objasneniu svojho statusu sa žalobkyne vyjadrila len všeobecne v podanej žalobe, bez jej bližšieho vylúču k uvedeným skutočnostiam.

15. Odvolací súd dodáva, že rozsudok súdu prvej inštancie bol v celom rozsahu odôvodnený tým, že súd prvej inštancie považoval žalobkyňu za spotrebiteľa. Ak by neboli žiadne pochybnosti a námietky, že žalobkyňa nie je spotrebiteľom, odôvodnenie napadnutého rozsudku by bolo správne. Za situácie, keď postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa je namietané, bolo nutné sa náležite zaoberať touto námietkou, čo prvoinštančný súd neurobil, a preto musel byť rozsudok súdu prvej inštancie zrušený.

16. Odvolací súd vzhladol aj ďalší odvolací dôvod žalovaného a to, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku dostatočne nezaoberal skúmaním, či bola dodržaná lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle príslušných zákonných ustanovení a k uvedenej námietke sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite nevyjadril. Aj z tohto dôvodu je možné rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné.

17. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné po zodpovedaní otázky, či sa v uvedenom prípade jedná o spotrebiteľský vzťah, následne posúdiť aj vznesenú námietku miestnej nepríslušnosti, ktorú žalovaný vzniesol pri prvom úkone.

18. Nesprávnym právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Už aj Ústavný súd SR vo svojej konštantnej judikatúre (pozri rozhodnutia IV. ÚS/115/03, III. ÚS/209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy, článku 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (viď aj uznesenie I. ÚS/241/2007).

20. Pritom právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS/50/04 a uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/112/2015).

21. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec v zmysle § 391 ods. 1, 2 C.s.p. vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie riadiť sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí, opätovne vec prejednať, predovšetkým vyhodnotiť postavenie žalobkyne vo vzťahu k úverovej zmluve a rozhodcovskej zmluve uzavretých dňa 25.09.2015, a to so zameraním, či tieto žalobkyňa uzavrela ako spotrebiteľ alebo ako nespotebiteľ. Iba jednoznačná odpoveď na uvedené bude podkladom pre opätovné rozhodnutie v predmetnej veci. V novom rozhodnutí sa prvej inštancie vyrovná aj s argumentmi žalovaného prezentovanými v odvolacom konaní a zohľadní skutočnosti uvádzané odvolacím súdom. Nové rozhodnutie je potrebné riadne a náležite odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo presvedčivé.

23. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a) C.s.p.), odvolací súd súčasne so zrušením výroku vo veci samej zrušil aj výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

24. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 C.s.p.).